

RUUR.

Een zoekreng, Wim! Van wat soort is niet meer te zien — dáarvoor is hij te ver heen. (*gelach.*)

TWEEDE BURGER.

't Heeft er wel wat van. Zoo wat een half jaar geleden een matroos uit Holland en, sedert: hier met een kruiwagen onder protektie van den Schout.

EVERT.

Ben je van 't laatste zoo zeker, dan zou 'k als ik jou was, wat meer mijn mond houden, vatje! (*de burger staat eenigszins verlegen op en gaat het duin op.*) (*ter zijde*) Bij hem is 't van binnen ook niet pluis! Die kaerel lijkt me! (*luid*) Siebert, een hoedtje brandemoris! Gauw! Ik betaal beter dan de beste en je leutert altijd als ik wat kommandeer.

SIEBERT.

(*gemoedelijk*) Neem een goeden raad van me aan: laat het er bij blijven!

EVERT.

(*een groot stuk zilver op tafel gooiend*). Daar heb je op voorhand een Zeeuw! en nou beenen gemaakt! Een pint brandemoris!

SIEBERT.

(*het geldstuk goed bezien hebbend*.) Waarachtig, echt! Je zult bediend worden, Mosjeu!

RUUR.

Alleen een kaperkapitein aan land is zoo royaal, Wim!

EVERT.

Dat kan jij zeker van heel nabij weten.

RUUR.

(*opspringend*.) Denk je dan . . .? Hond! Ik heb twintig jaar onder Beste-Vaâr gediend . . . (*Siebert brengt Evert een kan.*)

EVERT.

(*sarrend, een grooten slok nemend*.) Dat bracht je zeker geen windeieren. . . Geflikflooid, hè, en niet een beetje gezakt met-een. Nou, dat's geen zwaar werk.

WILLEM.

Nu moet je vertellen, Ruur, hoe je aan je lijfrente kwam.

RUUR.

Neen; maar wel wat onze Beste-vaâr, waar die hondsvot, geloof ik, zijn tong tegen uit durft steken, voor een kaerel is. Jelui houden hem licht maar alleen voor een goed stuurman en op zijn best voor een Sinjoor Bramarbas, die maar op goed avontuur de kartouwen laat donderen. Je moet dan weten, dat we op de kust van Barbarijen waren met een paar ouwe karkassen; nog slecht bemand bovendien. Daar raken we bezet door een partij Franschen, waar we in vreê meê waren. Zoo dacht onze ouwe, die toen nog maar kapitein